

Razmatranje: Druga nedjelja adventa (godina A)

Razmišljanje za meditaciju na drugu nedjelju došašća.

Predložene teme su: naša nada temelji se na Božjem ulasku u povijest; gledanje na našu prošlost s nadom; usidravanje u Isusu otvara nas budućnosti.

– Naša nada temelji se na činjenici da je Bog ušao u povijest.

– Gledajući u našu prošlost s nadom.

– Usidravanje u Isusu otvara nas budućnosti.

.....

„GODIŠNJE obilježavanje Mesijinog rođenja u Betlehemu obnavlja u srcima vjernika sigurnost da Bog ispunjava svoja obećanja. Stoga je advent snažno proglašavanje nade.“[1] A kada razmatramo nadu, možemo upasti u pogrešku misleći da je ona nešto isključivo usmjereno prema budućnosti; čini se da bi se, suočeni s bilo kakvom nedaćom, pribjegavanje toj vrlini sastojalo od odbacivanja prošlosti, zatvaranja očiju pred sadašnjošću i sanjanja o boljoj budućnosti.

Međutim, nije slučajno da se ovo liturgijsko vrijeme nade nalazi između sjećanja na prvi dolazak Isusa Krista u Betlehem i očekivanja njegova slavnog povratka na kraju vremena. To jest, advent nas istovremeno podsjeća na prošlost i budućnost. „Naša nada nije bez temelja, već počiva na događaju koji

se nalazi u povijesti i istovremeno nadilazi povijest: događaju koji je konstituirao Isus iz Nazareta.“[2]

Sveti Matej predstavlja Ivana Krstitelja kao preteču Krista.

Najavljuje skori dolazak onoga kojeg se toliko dugo iščekivalo: „Pokajte se, jer se približilo kraljevstvo nebesko.“ Ali ovaj Mesija neće se pojaviti s demonstracijom sile, kako su mnogi zamišljali: rodit će se u jaslama. Bog nije ostao daleko biće, teško poznato, koje malo razumije naše probleme i s kojim je gotovo nemoguće povezati se. Stvoritelj je ušao u našu povijest kao jedan od nas i postao nam vrlo blizak: to je korijen naše nade.

„JER SVE što je nekoć napisano, napisano je za našu pouku, da po strpljivosti i utjehi Pisama imamo nadu“ (Rim 15,1-9). Može se dogoditi

da ne znamo uvijek kako održati tu nadu. Iskustvo vlastitih slabosti može nas navesti na pomisao da će Bog na kraju izgubiti strpljenje s nama.

Međutim, Gospodina dirne vidjeti da osjećamo svoju potrebu za njim, čak i kada mu pristupamo sa „skrušenim i poniznim srcem“ (Ps 51,17). Jer, kako piše i sveti Pavao, gdje se „umnožio grijeh, milost se još više

umnožila“ (Rim 5,20). Sveti

Josemaría je s optimizmom gledao na iskustvo vlastitih slabosti: mislio je da što su očitije, to dublji mogu biti temelji njegova duhovnog života.[3]

Stoga se vrlina nade hrani dvama stavovima koji se mogu činiti antagonističkima. S jedne strane, crpi snagu iz zahvalnosti za sve što nam je Gospodin odlučio dati. Nada utemeljena na Božjoj velikoj ljubavi prema nama, u djelu koje čini u nama, može nas održati u teškim vremenima. Međutim, naša nada jača i kada promatramo vlastitu

životnu priču pomirljivim pogledom: „Ako se ne pomirimo sa svojom poviješću, nećemo moći ni napraviti sljedeći korak, jer ćemo uvijek biti zarobljenici svojih očekivanja i rezultirajućih razočaranja“[4]. Bog nikada od nas ne traži nemoguće; On samo želi da ga pustimo u samu dubinu naše duše, uključujući i našu prošlost. Tada može voditi naše buduće korake prema susretu s Kristom koji dolazi.

DREVNA ikonografija prikazivala je nadu kao sidro. Stoga se na mnogim brodovima najteže i najvažnije sidro naziva po toj teološkoj vrlini. Nada u Boga nas održava u vrijeme oluje. Ali slika sidra ne bi nas trebala navesti na razmišljanje o životu u stagnaciji, kao da rješenje naših problema leži u tome da ostanemo paralizirani. Isus Krist dolazi obnoviti sve (usp. Otk

25,1), stoga usidriti se u njemu znači biti spreman zaploviti prema nezamislivim oceanima.

„Sudit će siromasima po pravdi i pravedno odlučivati za krotke na zemlji“ (Iz 11,4). Nada spaja realistično prihvaćanje naše ranjivosti s otvorenošću prema darovima koje nam Bog svakodnevno udjeljuje. Ne nijećući svoj identitet ili svoju prošlost, želimo se postupno odjenuti u našeg Gospodina Isusa Krista (usp. Rim 13,14). Dakle, Isusov dolazak na Božić neće biti samo vanjski događaj, već ćemo postići veću bliskost s onim Bogom koji je htio postati Dijete da stane u naša srca.

Sveti Josemaría smatrao je nadu „blagim darom od Boga (...) koji ispunjava naše duše radošću“[5]. Usidravanje naših života u prošlosti našeg spasenja i u budućnosti Isusovog drugog dolaska prožima

sadašnjost božanskom blagošću;
svaki trenutak naših života
preobražava se u susret s Isusom koji
je došao i koji će doći. Marija, naša
nada, znala je kako otvoriti svoju
vlastitu priču Božjoj budućnosti i
zato je bila tako sretna u svakom
trenutku svog vremena na zemlji.

[1] Sveti Ivan Pavao II., Opća
audijencija, 17. prosinca 2003.

[2] Benedikt XVI., Homilija, 1.
prosinca 2007.

[3] Usp. Sveti Josemaría, Put, br. 712:
„Vrlo je dubok tvoj pad! - Započni
temelje odatle dolje.(...)“.

[4] Franjo, Patris corde, br. 4.

[5] Sveti Josemaría, Prijatelji Božji,
br. 206.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-druga-
nedjelja-adventa-godina-a/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-druga-nedjelja-adventa-godina-a/) (13.03.2026.)